

ville sige noget, — men det blev kun til en Skuldertrækning.

Ogsaa han tav. Der kom pludselig en besynderlig Uro over ham. Det var første Gang, han havde set hendes Selvsikkerhed vakle, og Synet betog ham paa en Maade, han ikke havde ventet. Den Tanke, at hun maaske virkelig for Alvor elskede ham og stolede paa ham, fik hans Mod til at synke, saa han et Øjeblik var nær ved at ønske, at han havde ladet hende i Fred. For første Gang i sit Liv var han kommen i den Situation, at han ængstedes ved sin egen Dumdristighed. Ja — Død og Helvede! — sad han ikke her og var lige paa Nippet til at faa moralske Anfægtelser? Hvad gik der af ham?

Han vilde fortsætte sit Angreb, da Musiken i det samme til hans Ærgrelse standsede, og Siddepladserne i Salen bestormedes. Med Folk paa begge Sider maatte han ændre Tone; og da Orkestret efter nogle faa Minuters Pavse satte i paany, var han nødt til at rejse sig og byde Jytte op.

Det var en af disse moderne Valse, der mindre er Dans end en gratiøst vuggende Gang, en smægtende Henskriden til en dæmpet Musik, der ikke hindrer en Fortsættelse af Konversationen men tværtimod virker som en Opfordring til Fortrolighed. Jytte havde under Dansen ikke en Tanke tilovers for Sladderer oppe i Logerne, som dog netop fik uhyre travlt,